

RAFAEL

GLASILO JUGOSLOVANSKIH IZSELJENCEV V ZAPADNI EVROPI

UREDNIŠTVO: HEERLEN, KRUISSTRAT 28, HOLANDIJA

IZDAJEJO: SLOVENSKI IZSELJ. DUHOVNIKI

Štev. 1

JANUAR 1935

Letnik V

SREČNO NOVO LETO!

KATOLIŠKIM VERNIKOM V JUGOSLAVIJI

V smislu sklepa katoliških škofov v Jugoslaviji vas tajtopleje vabimo na

II. evharistični kongres,

ki se bo za vso kraljevino vršil v Ljubljani v dneh 28., 29. in 30. junija 1935. Pridite, da skupno izpričamo svojo vero v Boga in Gospoda našega v presvetem Rešnjem Telesu!

Pa sedanjí čas, ko je na svetu tako malo miru, srčne zadovoljnosti in tihe sreče, a toliko negotovosti, temnih slutenj in mračnih skrbi, ali ni kaj malo pripraven za tako veliko zunanje slavlje? A vprav sredi težav in tegob teh težkih dni stoji naš Odrešenik Jezus Kristus kakor nekoč med trpečim ljudstvom ter nas vse, ki so nam oči kalne od skrbi in ušesa naglušna od tarnanja, ljubeznivo vabi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz bom bom poživil« (Mt 11, 28).

Slušajmo ta sladki glas, ki nam obljublja olajšanje in moč, zberimo se kakor ovce okrog svojega Dobrega Pastirja in s sv. Petrom vdano recimo: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji« (Jn 6, 68, 69). Slej ko prej je resnično, da je tudi v časnem oziru rešenje narodov le v Kristusu, Odrešeniku sveta. Zakaj »srečno ljudstvo, ki mu je njegov Bog Gospod« (Ps 32, 12).

To srečo iščemo sebi in svojemu narodu v krizi naših dni. Našli jo bomo le pri Kristusu. Kajti ni toliko krize kruha, saj ga je v obilju. Ni toliko krize dela, saj nas delo povsod kliče. Kriza duš je, zato nered in ob krivični obilici stradež milijonov. Kriza duš je, zato needinost, nemir in sovraštvo. In krize duš vodi le en izhod, Oni, ki je o sebi dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14, 6).

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu je naše življenje. Iz njega zajemamo pogum v težavah, veselje v preskušnjah, upanje v brezupu, veliko vse premagujočo ljubezen do Boga in do bližnjega. Iz takšne ljubezni vzklije mir v narodu in med narodi. Iz takšne ljubezni se bo našla prava pomoč v tolikeri bedi in prava rešitev zamotanih vprašanj.

Moramo in hočemo pripomagati, vsak po svojih močeh, da se svetovna stiska olajša vsaj v našem narodu in to po Jezusu, našem edinem Rešitelju. Zato pridite vsi, ki verujete v Jezusa Kristusa, v presvetem Rešnjem Telesu med nami živečega. Vabimo vse stanovce, pred vsem vse delovne stanovce, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske. Vabimo katoliško inteligenco, da v Jezusu najde resnico sredi sedanjih zmot. Vabimo zlasti mladino, da v Jezusu najde življenje, pravo, lepo in osrečujoče. Pridite, privedimo Jezusu, našemu Odrešeniku, zmagovito slavljel! Pridite, poklonimo se v molitvi in ljubezni našemu Bogu, ki ima svoje bivališče med nami!

Pridite, združimo se z Jezusom, ki je kruh življenja, zedinimo se po Njem v medsebojni ljubezni in v trajnem miru!

Že sedaj pa pripravljajmo svoja srca z molitvijo, sv. daritvijo in žrtvami na velike dni kongresa, da bodo res dnevi, ki po presv. Evharistiji odprejo našemu narodu vire nadnaravnega življenja v blagoslov naši domovini.

V Ljubljani, na praznik Kristusa Kralja 1934.

† Dr. Gregorij Rožman,
škof ljubljanski

† Josip dr. Srebrnič, škof krški,
predsednik stalnega odbora
za evharistične kongrese.

VSEM KATOLIŠKIM IZSELJENCEM!

Katoliška domovina kliče!

V posebnem dopisu, ki ga je sprejelo naše uredništvo, se izraža »iskrena želja vse katoliške domovine, da bi mogli na tem slavju (evharističnem kongresu v Ljubljani) pozdraviti tudi čim več bratov in sester, ki jih je borba za kruh vrgla v tujino«.

Vabilu katoliške domovine se hočemo katoliški izseljenci tudi z vsem veseljem odzvati! Da se izpolni želja katoliških škofov, ki vabita »vse stanovce, predvsem vse delovne stanovce, ki jih je teža naših dni najbolj zadela, da v Jezusu najdejo pot iz stiske«, hoče doprinesti tudi naš slovenski izseljenec-rudar svoj skromen delež!

Katoliški izseljenci se udeležimo evharističnega kongresa v Ljubljani v čim častnejšem številu! Iz vseh delov sveta se želimo sestati. — V severozapadnih deželah

Evrope bodo organizirali romanje v domovino tukajšnji izselj. duhovniki in katoliška društva. Upamo, da bomo mogli ob tej priliki pozdraviti v domovini naše brate in sestre iz vseh drugih delov naše emigracije.

Začasno vodi vse priprave za romanje v domovino g. Ivan Novak, predsednik Zveze jugosl. društev sv. Barbare v Holandiji, stanuje: Heerlerheide, Roebroekerweg 37b, Holland. V kratkem se osnuje poseben pripravljalni odbor.

Največjo važnost pa polagamo na duhovno pripravo. Zato pozivamo že danes vse naše dobre katolike širom raznih dežel: da molijo za uspeh kongresa in posebej še za uspeh naše akcije. Zlasti prosimo naše starše, da poskrbe, da bodo naši mali veliko molili v ta namen, da naš načrt v polni meri uspe — v čast božjo!

Pridi k nam Tvoje evharistično kraljestvo!

VAŽNO POGLAVJE ZA NAŠE MOŽE.

Tisk.

Z možmi se rad pogovorim po moško. Zato bom tudi tu kar povedal, kakor vem, da naši vrlí možje radi sprejmejo.

Pravimo, da so Anglija, Francija, Nemčija velesile. To so velike države s številnim prebivalstvom, z velikimi armadami, katerih glas v svetu velika zaleže.

Taka velesila je tisk.

Znameniti nemški kancler Bismarck, ki je začel z katoličani hud kulturni boj, v katerem je pa zmagala katoliška Cerkev, je rekel o veliki sili tiska: »Tisk je povzročil tri zadnje vojne.« Bivši belgijski kardinal Mercier je po svetovni vojni šel v Ameriko in je rekel, da je časopisje antante svetovno vojno nadaljevalo, vodilo, končalo. Casopisi, zlasti dnevniki imajo velikanski vpliv na čitatelje. Ker ti navadno nimajo časa presoditi, kaj je resnica in kaj ne, ker hitro čitajo časopise, vsrkavajo počasi vase misli časnika, zlasti slabega in začno sčasoma tako misliti, govoriti in delati, kakor so brali v časniku. Tako so duševno popolnoma odvisni od časopisa, ki jim natvezi lahko največjo nespamet ali laž, pa jo verjamejo. Tisk vpliva tako na posamezne kakor na družine, narode, države. Po časopisih skušajo razširjati posamezniki, razne stranke, katoličani in brezverci svoje nauke.

Splošno je pa skoro po vseh deželah na svetu slab, proticerkveni in brezverni tisk

pet- do šestkrat ali še večkrat močnejši ko katoliški. V Nemčiji so imeli prej veri nasprotni in nekatoliški časopisi dnevno po 130 do 150 in do 300 tisoč naročnikov, največji katoliški list pa le 25 do 40 tisoč.

Na Angleškem in Francoskem imajo slabi večinoma judovski ali socialistični listi po en milijon, eden celo dva in pol milijona naročnikov... V Franciji so za časa revolucije odstranili križ iz šol in vseh javnih lokalov, odpravili l. 1904 verske družbe itd., v Mehiki in Španiji so divjali v zadnjih letih prostozidarji, požigali in zapirali cerkve, katoliške šole. Zakaj vse to? Ker so katoličani spali, niso bili organizirani v katoliških društvih in so se premalo brigali za katoliški tisk.

In kako je v Rusiji prišlo do revolucije? Lenin je iz tujine s slabim časopisjem pripravil krvav prevrat. Zakaj se zdaj v Rusiji širi komunizem? Ker imajo tam 581 dnevnikov in tednikov ter 369 mesečnikov, po katerih se vsak dan na 25 milijonih tiskanih straneh širijo po vsej ogromni ruski državi boljševiski nauki. 30 do 40% vsega državnega proračuna gre v Rusiji za slab tisk.

Tudi v drugih državah izdajajo brezverci in socialisti velikanske vsote denarja za svoje brezversko časopisje. Belgijski socialisti so n. pr. zbrali za svoj dnevnik »Le Peuple« celih 15 milijonov frankov. Angleški socialisti so žrtvovali 175 milijonov, holandski socialisti so zbrali za svoj tisk 12 milijonov goldinarjev.

Ali tudi mi katoličani toliko žrtvuemo za svoje katoliško časopisje, knjige? Odkritosrečno povedano: vse premalo!

Pri nas doma v Sloveniji imamo hvala Bogu primeroma veliko katoliških časopisov, ki razum dnevnikov prekašajo Cerkev nasprotne liste. Vendar, če premislimo, da smo skoro vsi Slovenci katoliki in da med nami izhaja tudi precej listov, ki so veri nasprotni, moramo priznati, da Slovenci glede katoliških listov svoje dolžnosti še nismo izvršili.

Tudi med nami izseljenci je še vedno precej razširjeno brezversko časopisje. Čudno je to, da naši rojaki, ki so sicer dobri, hodijo še v cerkev, pa imajo naročen brezverski list in ga tako podpirajo.

Možje, poskrbite, da pride sedaj ob Novem letu v hišo le katoliški list, katoliška knjiga! Dajte svoj katoliški list sosedom, ki ga nimajo! V slovenskih gostilnah zahtevajte vedno katoliški časopis! Ne bojte se zaničevanja! Ne bojte se denarnih stroškov za dobro časopisje! Pritrgajte si malo pri kajenju, pijači!

Za dober časopis, zlasti za naš »Rafael« mora biti denar, ker katoliško časopisje je vaše in vaših družin dušna hrana za vse leto!

KRISTUS IN OTROCI.

Enega najljubeznivejših prizorov iz Jezusovega življenja nam opisujejo evangelisti v poglavju o Jezusovem srečanju z otroci. Umetnost ta prizor vedno znova oblikuje pod naslovom: Jezus prijatelj otrok. Pravi prijatelj otrok ne more prezirljivo misliti o materah. Sicer evangelisti teh mater ne omenjajo izrecno. Pa ker so bili to majhni otročički, so morale biti pač matere, ki so jih prinesle k Jezusu. Luka, zdravnik, govori izrecno o »dojencih«. Z Matejem in Markotom poroča skoraj dobesedno: »Prinašali so mu celo svoje dojenčke, da bi se jih dotikal. Ko so učenci to videli, so se nad njimi zadirali. Toda Jezus jih je poklical in rekel: Pustite otročiče, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, zakaj takih je božje kraljestvo. Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme božjega kraljestva kakor otrok, ne pride vanje.«

Iz vernega spoštovanja do božjega Učenika so prinesle matere svoje otročičke h Kristusu. Obetale so si blagoslova in sreče za njihovo bodočnost, če se Njegova čudotvorna roka dotakne njihovega čela. Zato smemo te žene po pravici šteti med Jezusove učence, čeprav so jih materinske dolžnosti ovirale, da bi ga stalno spremljale.

Gotovo ni zgolj naključje, da sledi blagoslovljanje otrok neposredno razpravi o ločitvi zakona med Jezusom in farizeji. Morebiti so bile matere slišale, kako nezprosno je Jezus zahteval neločljivost zakonske zveze? To bi jih bilo moglo najbolj prepričati, kako visoko je mislil o ženskem dostojanstvu in materinstvu. Saj je

otrok, ta najdragocenejši sad zakonskega občestva, zadostno zaščiten le tam, kjer je družina trdno zavarovana z ograjo božje postave.

Učenci niso imeli za želje mater nobenega razumevanja. Vse so še merili z merilom človeškega častihlepja in zunanje bleska. Zato so po tedanji navadi prezirali žene in otroke. Kristus pa je sodil drugače. On je v otročičih spoštoval božje otroštvo in je s svojimi besedami postavil človeško mišljenje o materi in otroku na nov, nadnaravni temelj. Otrok še ni dorasel ne duševno ne telesno, vzlic temu pa je resnično človek. V božjem kraljestvu ne dosežemo državljanstva šele potem, ko odrastemo, marveč takoj, ko po milosti krsta postanemo udje Kristusovega telesa. Otroci pa imajo po svoji preprostosti in nedolžnosti v Kristusovem kraljestvu celo prednost. To pomenja popolno prevrednotenje do tedaj veljavnih meril.

Kristusova ljubezen do otrok pa je prosta vsakoršne mehkonosti; Jezus je dobro poznal otroške slabosti in ni zamenjal otroškega in otročjega. Toda odkritost, preproščino in prirodnost otrok je cenil višje, kakor namišljeno modrost odraslih, ki tolikokrat korenini v sebičnem preudarku. Iz Kristusovih besed ne smemo izvajati, kakor da je hotel priporočiti neko sladkobno, slabotno, žrtev se boječe krščanstvo; nasprotno je pred tem resno svaril in od vsakogar zahteval, da doraste in dozori v celega človeka. A vse ob svojem času! Kdor noče priznati, da je marsikaj, kar zadeva samo odrasle, kdor otroku skorajda ne da časa, da bi bil otrok, se ne sme sklicevati na Kristusa. Prezgodnji cvet opari slana, prezgodnje sadje požro ptice in žuželke.

Nerazumevanja, ki so ga pokazali apostoli v prizoru z otročiči, je še danes dovolj med nami. Nekateri so načelno proti temu, da bi otroke pred šolsko dobo jemali s seboj k službi božji. In vendar najdemo pri otroku marsikdaj globlje umevanje za cerkveno življenje, kakor pri marsikaterem odraslem, ker pač otrok božjo bližino silneje doživlja. Če je res, da je prvih pet ali šest let odločilnega pomena za poznejši otrokov duševni in telesni raz-

PRAZNIK UEDINJENJA IN IZSELJENSKE NEDELJE.

(Kratek izvleček iz slavnostnega govora izselj. učitelja Jankoviča na prireditvah v Aumetzu in v Tucquegnieux.)

Kar dva praznika hkratu imamo danes, ki sta za izseljence velikega pomena. Najprej par besed o prazniku uedinjenja Srbov, Hrvatov in Slovencev v skupno državo Jugoslavijo. Dolžnost me veže, da se v uvodu spomnim našega blagopokojnega vladarja, kateremu smo lani na ta dan v Aumetzu veselili vzklikali »Živel«. Ni ga več med nami. Kri Jugoslovanov, ki so se ponesrečili v Franciji, je blagoslovljena s krvjo našega dobrega vladarja. Slava Njegovemu spominu!

Jugoslavijo vedno primerjam z družino, ki ima tri sinove. Oče je vladar, mati domovina Jugoslavija, sinovi pa Srbi, Hrvatje in Slovenci. Kakor v družini prav nič ne škoduje skupnosti če ima vsak otrok po-

leg skupnega rodbinskega imena še svoje krstno ime, prav tako ne škoduje jugoslovanski skupnosti, če želijo ohraniti svojo kulturo tako Srbi, kakor Hrvatje in Slovenci. V tem oziru so se pojavili pred par leti na eni strani ekstremni Jugoslovani, ki so hoteli čez noč preleviti vse Srbe, Hrvatje in Slovence v Jugoslovane in tem nasproti razni separatisti, ki o jugoslovanstvu niso hoteli ničesar čuti. Ko so pokojnega vladarja vprašali kaj misli o tem, je rekel »Samo tisti, ki je dober Srb, Hrvat ali Slovenec je lahko tudi dober Jugoslovan« in farizejski Jugoslovani, ki so hoteli biti bolj papeški od papeža samega so osramočeni utihnili. Žrtev separatistov je pa postal blagi naš vladar. A s tem je prišel tudi njihov konec. Zdi se, da razni lažipreroki na eni in na drugi strani utihujejo, da se bliža čas, ko bo vsak Jugoslovan uvidel, da je Jugoslovanstvo sveta stvar, ki se ne sme izrabljati v kake osebne in sebične namene, čas, ko bodo tudi separatisti uvideli, da nam najlepše sije solnce

v Jugoslaviji, čas, ko bo vsak Jugoslovan rekel »hočem« in ne samo »moram«. Prav je tako.

Še par besed o izseljenski nedelji. Tu ne vemo več, kaj je nedelja. Kako vse drugače je bilo doma. Na vse zgodaj pritrkavanje, vabljenje k prvi, k drugi službi božji, k popoldanski pobožnosti. Po pobožno preživeti nedelji zopet delavni dnevi, ko se je kmet zvezal z zemljo, ki tako spominja na Boga. V tujini je vse drugače. Tu je za vse merilo samo denar, ta je pa v zvezi s samim vragom, zato se ne smemo čuditi, če se v tujini zgodi marsikaj slabega. Najboljši plavač v premrzli vodi utone. Ne obsojamo preveč. Izseljensko nedeljo je organizirala Rafaelova družba. Naj bi se ta dan vsi izseljenci vsaj duhovno združili s svojo domovino.

Letos obhajamo prvič praznik Uedinjenja in Izseljensko nedeljo pod vlado našega mladega vladarja. Vsled mladoletnosti nas ne more modro voditi kot njegov oče, pa prav vsled tega se moramo združiti vsi,

voj, potem morajo biti Jezusove besede resen opomin vsem materam; kajti v teh letih je mati dostikrat edina vzgojiteljica otroka. Vsa vzgoja, ki ni naravnana na Kristusa, ki ne vodi h Kristusu, ni »krščanska« vzgoja. Otrok, ki v svojih najranejših spominih ne hrani materine podobe, kako moli ob njegovi posteljici, otrok, ki ni doživel vere iz roditeljev, pogreša vse življenje nekaj, kar se da kasneje le težko nadomestiti. Vedno pa bo ostalo pravilo, da tista mati največ moli pred svojim otročičkom, z doraščajočim otrokom in vse dni življenja za svojega otroka, ki si je bila izprosila otroka kot božji blagoslov že takrat, ko je vstopila v Stvarnikovo službo.

(Po knjigi: P. Ketter, Christus und die Frauen.)

SLOVENSKI MATERI OB NOVEM LETU.

V tujini sem, kakor ti, slovenska mati. Od doma pišejo, da so dobri časi minuli. Leto, ki smo ga načeli, ne obeta biti brezskrbno. Kakor lani, bo tudi letos treba delati in štediti in premišljevat, kako bi zaslužek najbolje uporabili. Da, včasih smo tudi tu dobro zaslužili, dobro smo jedli in lepo smo se oblačili. Sedaj marsikdo od nas lahko piše svojcem v domovino: dobri časi so minuli! Za marsikatero družino so že davnaj minuli, nekateri jih sploh nikdar niso poznali, tistih dobrih časov.

Kako bo letos? Bodo naši imeli dovolj dela? Ali smo mogoče med tistimi, ki bodo ob letu brezposelni? Ko sem bila še doma, me je mati učila, da smo v božjih rokah in da je Bog dober oče za nas in da nas ne bo zapustil, če mi nanj ne bomo pozabili. Verjela sem materini besedi. Zaupanje v božjo previdnost me je že mnogokrat rešilo — in zato se ne bojim, kakšno bo leto. Če to leto, ki leži pred menoj, na Očeta v nebesih ne bom pozabila — me tudi On ne bo pozabil. Ne bo pozabil mene in moje družine —.

Naši deci moramo dati močno zaupanje v Boga. Vedeti morajo, da pač starši skrbe zanje, a prav dobro morajo vedeti tudi,

prav vsi v močno vrsto, ki bo branila našo milo domovino pred vsemi sovražniki. Bog živi njenega mladega vladarja Nj. Vel. kralja Petra II. Čuvajmo Jugoslavijo!

SLUČAJI, KI NISO SLUČAJI.

(Po ameriškem mesečniku »Ave Marija«).

Bog se maščuje.

V bližini sloveče božje poti v Franciji je popival neki mož, znan po svoji surovosti med vaščani, in zabavljaj čez vero. Ko je prišel domov, je pričel pretepati ženo in otroke, potem pa v jezi zagrabil za križ. Med groznimi bogokletstvi je potisnil Križanemu nož v oči. Drugo jutro je čutil silne bolečine v očeh. Poklicali so zdravnika, ki je odredil, da so ga peljali v bolnišnico v Lyon. Ni bilo pa nobene pomoči več za njega, popolnoma slep se je vrnil domu.

Bilo je še v stari Avstriji. Vojaki so stali na vežbališču. Pred fronto je zapazil general Radetzky rožni venec na tleh. »Mož,

da skrbi zanje Bog. Bolj kakor kruha so potrebni vere in zaupanja v Boga.

Me ne vemo, kaj čaka naše otroke. Ne vemo, kako dolgo jim bomo stale ob strani. V tujini je vse mogoče — sreča in nesreča... Z malimi so male skrbi, z velikimi pa skrbi z dnevom rasejo...

Morda bodo srečali dobre ljudi, ki jim bodo kazali pot k Dobroti. Morda... Lahko se zgodi drugače... tujci smo in ne poznamo sosedov in ne poznamo tistih, s katerimi hodijo naši odrasli otroci na delo. Morda so hudobni med njimi, ki bodo našim ljubljnim kazali pot k zlobi. Oh, in me ne vemo, kakšne časopise in kakšne knjige berejo ali bodo brali. Me smo imele malo opravka s čitanjem. Še slovenskih knjig ne poznamo veliko, naše roke so bolj vajene trdega dela, kakor listanja knjig. Še domačih knjig ne poznamo, kaj bi poznale tuje, in vendar je vsega tega treba našim otrokom, ki rasejo v teh novih časih. V delavnico morajo med tuje, morajo čitati knjige in časopise, morajo imeti tovariše... Kaj jim bomo dale, da jih ne bomo zgubile, ko jih bo vase potegnila vsa ta vabljalnost?

Težko je materi pri srcu, ko tako dan za dnem v strahu gleda za otrokom, ki gre prvič v šolo, prvič v kino, prvič v tovarno, prvič v družbo. Gredo — najstarejši je že leta v rudniku, in tako bo za one, ki gredo za njim, postalo vsakdanje, kar je materi trgalo srce, ko jih je videla prvič iti. Gredo in mati bi rada šla z njimi, da bi jim bila opora, ko bi pretel padec... Kako?

Materi, kaj jim bomo dale, da jih ne bomo zgubile? Saj vemo, da v nas mogoče ne bodo imeli zaupanja... in ko pride to, je še samo en korak do tega, da zgube zaupanje v Boga. In bodo Boga izgubili — potem bo reklo naše materinsko srce: da bi bilo bolje, da nam ne bi bili nikdar izročeni v skrb! Nam jih je Bog dal v oskrbo in ko se mu bo zdelo prav, bo vprašal po njih.

To jim moramo dati, da bodo vedeli ločiti dobro od zlega, božje od satanskega. Tako jih moramo vzgojiti, da se ne bodo obotavljali, ko bodo v družbi, ki ni dobra, ampak jo bodo odločno zapustili. Da bodo odložili časopis in knjigo, ki gazi, kar je

ki je izgubil rožni venec, naj stopi naprej!« Pa nikdo si ni upal. Tu je potegnil Radetzky iz svojega žepa rožni venec in rekel: »Moj nil!« Šele na te besede je stopil vojak iz vrste in pobral rožni venec.

ZA ŠALO.

»Kadar sem pijan, dobro veš, kadar sem pa žejen, tega pa ne veš,« je mož karal ženo.

»Tako, zdaj pa le lepo zaspi, moj srček, angelček je pri tebi in te čuva.« — Med večerjo pa se zasliši klic iz spalnice: »Mamica, mamica!« — »Kaj je srček?« — »Angelček me je ugriznil.«

»Poglej, stric, zvečer pajka! Ali veš, kaj to pomeni?«

»Seveda vem! Da vaš strop že dolgo ni bil ometen!«

»Kako se Vam godi v zakonu?«

»Moja ženka je naravnost zlata vredna.

svetega. Pogum jim moramo privzgojiti, da bodo od predstave, filma, ki streže slabemu, odšli!

Težka naloga, kaj?

Šibke smo in same ničesar ne zmoremo. Samo eno je, kar more ohraniti našo deco dobro, dobro tudi takrat, ko si že sama služi kruh. Samo eno, in to je **globoko versko življenje**. O, matere, bodimo prepričane, če smo dale našim otrokom **vero na pot**, se bodo vsikdar znašli. Iz vsake težave bodo našli rešitev. Nikakor ne mislimo, da je vera nekaj zastarelega. Ne, zastarelo je pač tisto življenje, ki ne izvira iz globoke vere. To je zastarelo, če smo krščeni in smo hodili v cerkev, ko smo bili mladi — zdaj pa se za to več ne zmemmo, in se delamo, kakor da bi nikoli vere ne poznali. Vera ni bila le za mlada leta v domovini, tudi sedaj moramo živeti tako, da vsak vidi na nas, da smo katoličani.

To sklenimo ob začetku tega leta: To leto hočem živeti kot prava, verna slovenska mati! Verujem, da je Kristus prišel za to na svet, da bi nam dal vero, ki nam je vodnica skozi življenje. Verujem, da če živim po zapovedih Cerkve v svoji družini, v zakonu — da mi bo to tudi v srečo v tem življenju! Neizprosno hočem svojo vero izpovedovati. Na meni sami morajo otroci videti, kaj zmore vera!

Kristus v jaslicah nam je blizu. Ravno tako daleč je do Kristusa v tabernaklju. Daleč? Ah, ne, z najmanjšim otrokom zmoremo to pot. Pojdimo k Njemu in Njegovi Materi in poprosimo blagoslova za naše noveletne sklepe. S celo družino v cerkev! Ne bo se nam treba bati, da bi se otroci zgubljali. Še jim bo hudo, mladostni boji jim ne bodo prizanesli — ampak vedeli bodo, kje naj iščejo moči v slabosti! O. S.

IMELI BOMO SVETE OTROKE...

Po svetovni vojni je ostala tu pa tam v polju ali gozdu še nerazstreljena granata. Tako je prišla v roke treh deklic 30. septembra 1930. leta v Šepuljah taka granata, ki so jo slučajno nekje našle. Granata se naenkrat razpoči. Mlada vdova Jožefa Šonc prihiti in zagleda svojo najmlajšo,

Pomaga mi celo sobe pospravljati in tudi kuhati in prati.«

Iz otroških ust.

»Mamica, ali je ljubi Bog res vse ustvaril?« — »Da.« — »Tudi strica Maksa?« — »Seveda tudi!« — »No, to se je moral ljubi Bog smejeti, ko ga je dovršil, ker tako smešno zgleda.«

Ona: »Ideal moških je golobica z lastnostmi mravlje.«

On: »In ideal žensk je lev z ovčjo potrpežljivostjo.«

Volk.

»Lani sem srečal v ruski hosti volka, ki je zijal tako, da sem mislil, da me bo na mestu požrl. In kaj storim: Z roko sežem volku v želodec in naprej do repa, zgrabim ga za rep in ga potegnem z vso močjo k sebi. Tako ga obrnem, kakor bi bil že na meh odrt in mu rečem: No mrha, zdaj me pa ugrizni, če moreš, ko imaš zobe zunaj.«

sedemletno Danilko, ležati razmesarjeno na tleh, drugi dve deklici sta odnesli le majhne rane na obrazu. Danilka je bila še pri zavesti, imela je pa odbito desno roko in nogo, levo roko in levo nogo je imela pa vso zmečkano, poleg tega še ranjen obraz. Hoteli so jo odnesti takoj v tržaško bolnico. Pa deklica je prosila: »Prosim vas, hitro po duhovnika! Pojte po gospoda, dokler morem še govoriti. K svojemu ateku hočem v nebesa!« Pripominjamo, da je bila Danilka Šončeva že s 5½ letom pri sv. obhajilu in je obhajala potem nepretrgoma prve petke ter je bila pred tremi tedni še birmana v Tomaju. Pomirila se je, ko ji je mama zagotovila, da je tudi v bolnici gospod, ki ji bo dal zaželjenega Jezusa.

V tržaški bolnici se je ganljivo lepo spovedala, hrepeneče je prejela sv. obhajilo, sama je zahtevala križ pa ga je potem neprestano poljubljala.

Čudno, da je zatrjevala, da jo sploh nič ne boli, razen nekoliko leva roka. Pač pa je zlati angelček ves čas glasno molil, in se proti jutru smehljaje oziral kvišku, češ, da vidi Jezusa in angelčke.

Ob pol desetih je Danilka zaspala za ta svet; zbudila se je pa v večnosti. Vsi v bolniški dvorani so bili do solz ganjeni. Na praznik sv. Terezije Deteta Jezusa, kateri je bila Danilka zelo podobna, so jo pripeljali v domačo župnijo v Tomaj. Pri svetih maši so pristopile vse njene sošolke kakor tudi vsi domači k sv. obhajilu. V strašni boli je mater vendar tolažila misel nad tako ganljivo smrtjo njenega svetega otroka.

Izpolnjujejo se pač preroške besede velikega Pija X. glede zgodnjega sv. obhajila otrok: Imeli bomo svete otroke...

ZALOSTNA POVEST NAŠE MLADINE.

Dragec v tujini misli:

Ali ni čudno? Mamica moja ima tako bistro oko, ve, kje so kraji zemlje in kako je široko nebo.

Tiho poprosim: pomagaj mi v šolski nalogi, pa ne ustreže in ji je zmiraj hudo.

Ali ni čudno? Mamica videla je mnogo poljan, toliko pravljič pove mi dan na dan. Sosedovo holandsko dekle drobno novico prinese, mamin obraz je tako molčeč in tako teman.

Ali ni čudno? Mamica moja dobro pozna pot do cerkve, kjer je ljubi Jezus doma; kruha in kave in moke pa ji jaz prinesem, ker ta čudaški trgovec njene besede ne zna.

Kakor hitro pa božja nevidna moč sklepa mi trudne očke za lahko noč, mamica blagoslov čez vso sobo napravi, da bi mi angel varuh dal svojo sveto pomoč.

Potem mi da poljubček presladak in vroč in tiho molitvico k Bogu v nebesih opravi:

»Varujta mi Drageca, Oče v nebesih, Marija Devica, da bo ohranil vsaj mamino vero, ko bo ugasnila v srcu njegovem mamina govorica!«

MLADI MI PRAVIJO...

(P. Aleksander, O. F. M.)

»Oče nam je čudak, zjutraj vstane s tožbo v mrkih očeh; pride večer, zopet nam je do solz mehak in vedno momlja, da zdravje da, če bi čez Alpe mogel zastaviti le še enkrat svoj korak.

Pa mu ni sile: močne sinove ima, nosijo mu zaslužka, nosijo mu blaga, hčerka mu na piano same poskočne igra, mati mu kuha in streže po volji srca. Daj mu smeha tisoč košar in židane volje na klaftr v morju veselja se biser v njegovem očesu igra.

»Ti domovina si zdravje, ti si življenje naše, ti si kakor zahvalna pesem na koncu svete maše' —

— sam pri sebi vedno čeblja.

Oče nam je čudak, ne ozdravi ga dobra beseda, kot pelin je vedno grenak.«

Ni na policah desetih v lekarni zdravil za očeta;

naj vas spomnim na pesem, ki tako lepo govori:

»Oj, za bolezen je zdravilo, zdravilo stotero, le za ljubezen ga pa ni.«

Kje si nam daleč na jugu slovenska domovina, majhna in borna ob vznožju prejasnih planin.

Naj bo velika in silna, bogata in dobra tujina, tvoje tihote ni v njej, v njej ni tvojih jasnin.

Trda si bila nam zemlja, težka gruda domača, kajžica rodna kot lučka slabo je brlela sredi polja.

Nima gorkote mrzla ta hiša v tujini, ta rdeča palača, kot jo je kočca slovenska poznala kraj božjih mej.

Nikar mi ne pravite: oče nam je čudak! V kočci slovenski mu je duša ostala, človek brez duše ne more biti vesel in gorak.

BELGIJA.

Slovenske službe božje

so se vršile o praznikih tudi pri nas. Obiskal nas je slovenski duhovnik g. Oberžan iz Holandije. Obisk naših rojakov je bil v vseh kolonijah zelo lep. V Winterslagu so naši tudi zapeli lepe božične pesmi.

V Zwartbergu (kjer žal nismo bili pravočasno obveščeni o prihodu slov. duhovnika) je bil v cerkvi lep obisk. Spovedovalo se je v soboto zvečer; ob 11. uri v nedeljo 30. decembra pa je bila sv. maša s slovensko pridigo.

V Winterslagu se je vršila isti dan sv. maša ob 9. uri. Kapelico, kjer smo prej vedno imeli svojo službo božjo, so prezidali in napravili iz nje društveni dom za delavsko mladino, zato nam je dober g. župnik odstopil farno cerkev ob 9. uri. Smo nekateri še bolj zadovoljni, ni treba tako daleč hoditi.

V Eysdenu seveda vedno napolnimo malo kapelico. Saj to je bila nekoč prva postojanka slovenskega duhovnika. Spovedi je bilo veliko, zato smo se veselih obrazov vračali iz cerkve domov, kjer nas je slovenska beseda božja zopet spomnila toliko lepega, česar smo bili že od mladosti vajeni.

V Waterscheiu je bila sv. maša na Novo leto ob 11. uri. Kakor malokdaj, se nas je zbralo k tej službi božji izredno veliko rojakov.

Slovenski duhovnik je tudi obiskal nekaj naših družin, kolikor mu je pač čas dopuščal. Zlasti se je razveselila njegovega poseta bolna vdova Grmar iz Waterscheia, ki stanuje v Rozenlaan 7. Revica veliko trpi na raku, in jo bodo te dni odpeljali v bolnišnico v Liege. Lani je izgubila svojega sina, ki ji je bil edina opora, letos je pa sama tako zelo zbolela. Njena prijateljica iz Nemčije ji streže.

Leto 1934 je minulo. V tujini so taka leta večna in prepojena z marsikatero solzo. Kako bi tudi ne, ko smo tako daleč od svojcev, od domače zemlje, ljubiteljev naših src. Pri tujih narodih — tuj jezik — drugi običaji! Iskrenosti do nas tujcev ni. Tu se izkoriščajo le naše moči, in denar, ki ga prejemo — daleko ne odtehta naših krvavih žuljev — nastalih neozdravljivih boleznih in smrtnih nesreč v našem naporem podzemskem delu. V gubah naših obrazov se pač natančno in lahko čitajo naši napor, delo, skrb in žalost. Takšno je pač naše življenje v tujini. Edina blagodati, ki jo imamo in ki nas tolaži je, da se združujemo v društvih, se medsebojno podpiramo, prirejamo si skromne zabave, prireditve in izlete — in si tako vsaj navidezno lajšamo svojo bol. Ne mislimo pa samo na sebe. Tudi na svojo deco obračamo vso pažnjo, da se nam popolnoma ne odtuji. Imamo učitelja, ki potuje od kolonije do kolonije, od šole do šole in poučuje našo mladino v narodnih predmetih, v domačem jeziku. Pa je tudi vsestransko požrtvovalen. Z otroci in odraslimi prireja igre, deluje in pomaga v društvih, pomaga pa tudi vsakemu posamezniku. Ko nam ni že nobene pomoči, pa hitimo k njemu, da nam pomaga iz zagate, ki ji nismo kos. Njegovo srce je čuteče narodno in delavsko. Razume se na delavske socialne težnje in vprašanja kot malokdo in nam tudi v tem pogledu vsestransko pomaga z nasveti in dejanji. V pretečenem letu smo tudi doživeli dovolj presenečenj in bridkosti — in še se ne moremo pomiriti! Gledamo le v položaj dneva in si skoro ne upamo misliti in gledati v bodočnost nastalega novega leta. Izrekamo le tiho molitev, da bi bilo nam vsem bolj naklonjeno — kot ono minulo!

Eysden.

Miklavčev večer in božičnica. Izselski učitelj g. Štoviček je združeno z vsemi jugosl. društvi v Eysdenu priredil za jugosl. otroke in odrasle dne 23. dec. 1934 krasen Miklavčev večer, spojen z božičnico. Naši šolarčki so deklamirali več deklamacij za Miklavža in Božička — ter sijajno odigrali igro »Miklavž prihaja«. Srčkana igrice, kjer so nastopili mali igralci, krasno napravljeni parkeljčki in škratje — in še lepši Miklavž z angeli, je privabila ta ve-

čer nad štiristo odraslih ljudi in 165 otrok, samih Jugoslovanov. Navdušenje pri tej predstavi je bilo nepopisno, zlasti od otrok, ki so bili obdarovani s šolskimi potrebščinami, sadjem, sladkarijami in zavitki. Ko so bili razdeljeni še zavitki za odrasle, je pevski zbor »Zvon« zapel več božičnih in narodnih pesmi in prižgal lučice na božičnem drevescu. Angelček je ob tej priliki odpel božično pesem s spremljevanjem kitare. Kje so bile in kam so hitele naše misli, si pač lahko predstavljate. Med sporedom pa je sviral hrvatski tamburaški zbor krasne narodne melodije. Vsem jugosl. društvom, pevcem, tamburašem in posameznikom, ki so gmotno in kakorkoli pomagali pri tej prireditvi, se tem potom najpristronejšje zahvaljujem in kličem: »Vsak uspeh — je Vaš uspeh!« — Štoviček Svatočluk, izselj. učitelj.

Pevsko društvo »Zvon« je na dan Novega leta uprizorilo večdejanjo »Trije kralji«. Odigrali so jo lepo — in ni konca s pripovedovanjem o hvali. Režiral je igro g. Hribar, ki je neutrudljiv kulturni delavec. Vsa čast njemu in njegovim igralcem.

»Jugosl. društvo sv. Barbare« bo 27. jan. uprizorilo veseloigro »Trije tički« v dvorani Apolo. Režiser je naš učitelj g. Štoviček. Vabljeni ste vsi, in smejala se bodo vaša srca!

»Jugosl. društvo sv. Barbare« je 30. dec. minulega leta imelo svoj redni občni zbor, katerega se je udeležil naš izseljeniški delegat g. Spahič iz Brisla. Izvoljen je bil ves stari odbor z predsednikom g. Jelovškom.

Waterschei.

Sestanek v Limbourgu. 30. dec. l. l. se je vršil v Waterscheiu sestanek vseh predsednikov jugosl. društev iz Limbourga, kjer so se pogovarjali o delavskih konvencijah. Prav je, da se vrše taki sestanki. Bolje bi pa še bilo, če bi sklicatelj na ta sestanek povabil našega izseljeniškega delegata g. Aleksandra Spahiča, ki bi lahko točno poročal o tej zadevi; saj so se tozadevno odposlale na kr. poslanstvo v Brislu resolucije o delavskih konvencijah, podpisane od vseh jugosl. društev v Limbourgu, ki so se sestali na povabilo »Jugosl. društva sv. Barbare« v Eysdenu dne 14. jan. 1934 in je bil tedaj prisoten tudi naš izselj. delegat iz Brisla.

Novo leto. Izselj. učitelj Štoviček Svatočluk želim od srca vsem jugosl. izseljenecem prav srečno Novo leto!

HOLANDIJA.

Službe božje:

- 13. januarja v Eygelshoven in Spekhollerheide;
- 20. januarja v Brunssum in Gezellenhuis Emma;
- 27. januarja v Nieuw Einde in Nieuwenhagen;
- 3. februarja v Lindenheuvel in Chevremont.

Seja Zveze jugosl. društev sv. Barbare, ki se je vršila 16. decembra l. l. v Gezellenhuis Emma, je bila verna slika velikega dela, ki ga je izvršil odbor te Zveze v preteklem letu. V naslednjem podajemo izvle-

ček iz poročila Zvezinega predsednika na tej seji:

1. Zveza je imela 12 rednih sej,
2. 18. februarja se je vršil izredni občni zbor, na katerem je bil prejšnji predsednik odstavljen in izključen radi poverbe podpisa in radi pritožbe mnogih članov zadevno zavarovanj, ki jih je sklenil bivši predsednik. Izvoljen je bil za predsednika I. Novak, za tajnika K. Polšak, za blagajnika R. Selič.

3. V mesecu marcu so se vršili materinski dnevi pod vodstvom gđne Ažmanove. Uspeh je bil izredno velik.

4. Dekliški krožek je priredil letos več iger pod vodstvom gđne Ažmanove.

5. Velikonočno »vstajenje« je bila izredno lepa verska manifestacija. Udeležila so se vsa društva z zastavami. Pevski zbor »Zvon« iz Heerlerheide je prepeval velikonočne pesmi, sodelovala je naša godba iz Brunssuma. Cerkev je bila docela napolnjena. Tako lepe velike noči še naši izseljenci v Holandiji niso doživeli.

6. V juniju je priredila Zveza lep izlet v Wittem in Gulpen. V Wittemu smo opravili božjo pot, po službi božji smo si ogledali muzej pokojnega kardinala van Rossum-a. Nazaj grede smo opravili tudi v Valkenburgu svojo pobožnost. — Nekaj naših je napravilo cel izlet na kolesih, drugi z avtobusi. Naša godba nas je spremljala.

7. Desetletnico našega duhovnega vodje mašniško posvečenje smo praznovali pod okriljem naše Zveze. Obenem s to proslavo se je vršila tudi petletnica društva v Hoensbroeku, zato sta bili obe slavnosti tamkaj. — Udeležila so se vsa društva s svojimi zastavami.

8. Društvo iz Spekhollerheide, ki je svoječasno odstopilo, je pristopilo 10. avgusta nazaj k naši Zvezi.

9. 15. avgusta je priredila Zveza romanje v Kevelaer, kamor je prispel tudi slovenski škof prevz. g. dr. Tomažič. Slovenci iz Nemčije, Belgije in mi smo se zbrali okrog svojega slovenskega nadpastirja. Take slavnosti Slovenci v tujini še nismo doživeli.

10. Štiri dni pozneje 19. avgusta smo pozdravili prevz. gospoda na naših holandskih tleh. Vsa naša emigracija se je zbrala v cerkvi na Sittarderweg v Heerlenu, kjer je opravil dr. Tomažič pontifikalno sv. mašo in imel krasen nagovor. — Zatem se je vršila slavnostna akademija v tamkajšnjem patronatu. Slavnost je bila tako ganljiva, da ni ostalo nobeno oko suho. Naš izseljenec je v resnici pokazal, da spoštuje svojo Cerkev in njene predstavnike in je torej napis pred cerkvijo »Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem« imel svoj popoln pomen!

11. Izseljenški razstavi v Heerlenu in v Ljubljani je priredil član našega odbora g. Rudolf Selič. Obe razstavi sta dosegli svoj popoln uspeh.

12. Potovanje v domovino v dneh 30. avg. do 17. sept., ki ga je vodil predsednik Zveze, je zopet veliko doprineslo k zbliznanju domovine z našimi v tujini.

13. O priliki tragične smrti Nj. Vel. kralja Aleksandra je Zveza takoj opozorila vsa društva na dobo žalovanja in so društva tudi odpovedala svoje proslave in veselice.

Ministru dvora se je odposlala žalna brzojavka.

Na vseh svetnikov dan se je vršila v cerkvi Nieuw Einde žalna proslava, katere so se udeležila vsa naša društva z zastavami, ovitimi v žalne trakove. — Cerkev nenu opraviilo je sledila žalna komemoracija v dvorani.

14. Proslava izseljenske nedelje in narodnega praznika se letos radi gospodarske krize ni proslavila skupno za vsa društva, pač pa je tako proslavo priredilo vsako naše društvo za se.

Na koncu svojega poročila se je g. predsednik zahvalil vsem, ki so pripomogli k izrednim uspehom v letošnjem letu, predvsem obema duhovnikoma ter slovenski učiteljici, ki nas je žal sedaj zapustila. Končal je svoj govor: Razburkano je bilo letos naše morje, a ljubezen je vse pomirila!

Bog daj, da bo vedno tako!

Izseljenske, miklavževe, božične proslave. Bolj, ko se naše število krči, tem bolj čutimo potrebo po topli, domači besedi, po prijetnem domačem običaju. Včasih so bile naše proslave mogočne manifestacije, ki so bile odraz dela, izvršenega v tej ali oni obliki in so nas še bolj navdušile za nadaljnjo delo, danes se vršijo proslave v manjših krogih, bolj domače, prijateljsko, intimno. Kako prijetno izzvene taki izseljenški, miklavževi, družinski večeri, ali kakor koli se že imenujejo! Adventni čas je bil skrbno razdeljen in izpolnjen s cerkvenimi opravili, skupnimi sv. obhajili ter lepimi sestanki po društvenih domovih.

V Heerlerheide je bila proslava izseljenske nedelje in obenem Miklavžev večer na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja 8. decembra. Mladež je bila z bogatimi darovi Miklavža izredno zadovoljna. »Črni Peter« je imel precej posla. Slovenski duhovnik nam je predvajal filmske slike: Vatikan in božične motive.

V Brunssumu smo se tudi letos ponosno postavili s svojo godbo. K redni službi božji nas je spremila, kjer smo večinoma vsi poklekli k sv. obhajilu; nato smo se pa skupno razveselili nad prijetno dišečim zajtrkom, ki nam ga je pripravilo društvo. Popoldne istega dne smo imeli zopet večernice, nato pa Miklavžev nastop, obenem s proslavo izseljenske nedelje. Zvezni predsednik g. Ivan Novak nas je v svojem lepem govoru spominjal domovine ter povdarjal, da je zlasti vera najmočnejša vez, ki nas druži s katoliško domovino; zato so tudi člani katoliških društev vedno ostali zvesti svoji domovini in državi. — Slovenski duhovnik nam je predvajal genljiv film: »Ukraden otrok«, nato pa še dva filma za smeh: »Charlin pride pozno domov« in »Vesela mladina«.

V Hoensbroeku je bila tudi 16. dec. proslava izseljenske nedelje ter obdaritev otrok po Miklavžu. Slovenski duhovnik se žal ni mogel udeležiti, ker je bil nujno zadržan.

V Lutterade smo se zbrali pri slovenskem gostilničarju g. Zupancu. Najprej smo opravili svojo pobožnost v cerkvi: poslušali slovensko pridigo, zapeli litanije, nato pa napolnili do zadnjega kotička določen lokal. Film: »Ukraden otrok«, ki ga je predvajal slov. duhovnik, je bil nad vse ganljiv; a tudi za smeh je bilo poskrbljeno

s filmoma: »Charlin pride pozno domov« in »Otroci gradé vlak«. Nastopil je Miklavž, ki je vse navzoče otroke bogato obdaril.

Božični večer v Chevremonu je bil kaj ljubek sestanek naših rojakov iz tamkajšnjega kraja. Otroci so zapeli, zaigrali lepe božične pesmi, nastopili so mali deklamatorji — drevesce je zablestelo v lučkah — čutili smo se kakor doma... G. Belinc, ki je organiziral večer, je pozdravil vse (navzoč je bil tudi domač g. župnik) ter želel vsem vesele praznike. G. Oberžan pa je predvajal filma: »Ukraden otrok« in »Charlin pride pozno domov«.

Drobne vesti.

Banki Baruch se Zveza jugosl. društev za poslani dar po g. Oberžanu v znesku Fls. 25 najlepše zahvaljuje!

Tudi društvo v Chevremonu se zahvaljuje isti banki za plemenit dar, ki smo ga razdelili med matere naših brezposelnih mož!

O božičnih praznikih smo letos prvič — mesto polnočnice — obhajali takozvano »nočno sv. mašo«. Bilo je sicer že proti jutru, a vendar smo bili veseli in do zadnjega koticčka napolnili kapelico v Gezellenhuis Emma. — Tudi v Eygelshovenu je bila pri sestrah kapelica skoro premajhna na Štefanov dan! Kako lepo je, če prebivajo bratje skupaj, je zapisano v sv. pismu! Kako lepo je tudi, če pridejo slovenski bratje in sestre skupaj!

Pri božičnici v Chevremonu, o kateri poročamo na drugem mestu, je bil navzoč tudi zvezin predsednik g. Novak in domači učitelj g. Blumen. »Sloga jači, nesloga tlačí«, nam pišejo iz Chevremona! Tako je! Pa tega ne smemo nikdar pozabiti!

FRANCIJA.

Človekoljubno dejanje g. Barucha v Parizu.

Pariška univerza je izrekla javno zahvalo tukajšnjemu jugoslovanskemu državljanu in vsem našim izseljencem dobro poznanemu g. Baruchu, ker je v spomin na pokojnega kralja odločil, da z vsoto 50.000 frankov kupi stalno sobo za jugoslovanske dijake, ki študirajo v Parizu. V pariškem vseučiliškem mestu namreč je bilo zgrajeno mnogo sob, ki jih posamezniki lahko kupijo kot ustanovo in jih dajo brezplačno na razpolago za dijake. V kupljeni sobi bo smel brezplačno stanovati jugoslovanski dijak, ki ga bo predložil prosvetni odsek našega poslanstva v Parizu.

Gospod Baruch je tudi že sicer daroval v vseh delih naše severozapadne evropske emigracije našim društvom lepe zneske, za katere so mu naši rojaki tudi iz srca hvaležni!

IZSELJENSKA NEDELJA NAS JE TESNO ZDRUŽILA Z DOMOVINO.

»... Poslušajte resnično zgodnico iz mojega življenja. Na kraškem svetu je mnogo podzemskih jam, izmed katerih vodijo nekatere navpično navzdol. Blizu take jame smo imeli svoj travnik; poleg je železnica. Mama je obračala in sušila mrvo, pa prisopihla vlak. Jaz v dir, da bom hitrejši kot vlak. Kar zaslišim za seboj obupne klice. Ozrem se in vidim mater, ki se je pravkar

vsa blede zgrudila na tla. Kaj je bilo? Ali veste, da sem drvel naravnost proti prepadu. Še par metrov in... Stekel sem nazaj k materi, ki me je s solzami v očeh objela in poljubila. Poglejte, tudi nas izseljence vsako leto kliče domovina: »Vrnite se k meni, ne drvite v prepad.« Ne preslišimo tega klica.»

To nam je med drugim povedal izseljenski učitelj Jankovič v Tucquegnieux, kjer je bila proslava Izseljenske nedelje in Uedinjenja v nedeljo 2. dec. in v Aumetzu, kjer se je vršila tovrstna proslava 9. dec. 1934. Ker je bil na obeh prireditvah spored precej enak, bo dovolj, če poročamo o prireditvi v Aumetzu.

V prostorni dvorani, katero nam je prepuštil za ta dan aumeški g. dekan, je pričela prireditev ob 3. uri pop. Nastopil je na novo izpopolnjen tamburaški zbor pod vodstvom izseljenskega duhovnika g. Švelca in zaigral par valčkov v splošno zadovoljnost. Za njim je zapel moški pevski zbor pod vodstvom pevovodje Biščaka državno himno, »Iz stolpa« in »Tiha luna«. Poslušalcem si lahko bral v očeh, da vsak ponavlja za pevci »duh moj misli na svoj dom«. Sledila je Zakrajskova igra »Prisegam«. Ne moremo drugega, kakor napisati ugodno kritiko. Vloge so bile dobro razdeljene. Vse igralko so izborni igralko in naj nam ne zamerijo, če povemo, da nas je presenetila »Klara«. Nepričakovano lepo in čuvstveno je igrala, zlasti, če vpoštujemo, da je bila prvič na odru in da je po rodu Čehinja. Aumetz ima v njej poleg že znanih dobrih igralk, kakor so ge. Tolmajnerjeva, Levartova, Hrenova, Lužarjeva itd. novo prvovrstno odersko moč. Dekletom se je videlo, da niso prav zmožne in vajene slovenske govornice, da med seboj popolnoma brez potrebe občujejo v tujem in ne v materinem jeziku. V Aumetzu je dovolj prilike, da se vsak otrok dobro priučí slovenščine. Starši, storite svojo dolžnost. Učite jih doma in pošiljajte jih radi k slovenskemu pouku.

V odmoru sta zapeli dve deklici iz Tucquegnieux par primorskih in koroških narodnih ob spremljevanju citer. Tišina v dvorani in frenetično ploskanje sta pričali, da je bila tudi ta točka na mestu.

Po igri zopet tamburaši in za njimi domotožne pesmi »Oj le šumi«, »Atek je padel«, »Ljubi očka, kaj si rekel«. Sledila je zadnja točka: telovadni nastop.

Male deklice z jugoslovanskimi zastavami v rokah so že tako ljubko premikale svoje ročice in nožice, da jih ne bomo z lepa pozabili. Za njimi pa je pripeljal »Poveljnik« četo Mladih vojakov, ki so nam povedali, zakaj moramo ljubiti domovino in materin jezik. »Kdor govornico materino zaničuje med izdajalce svojega rodu se ponižuje«, so dejali med drugim. Lep nauk za starše in otroke.

Prav škoda je, da je vsled pomanjkanja časa moral odpasti venček narodnih pesmi, ki bi nam ga bil zapel mešani zbor. Upamo, da bomo imeli kmalu priliko slišati ga.

Tako v Tucquegnieux kakor v Aumetzu je bila udeležba prav zadovoljiva. Mirno smemo trditi, da je velika večina naših izseljencev dala te dneve Bogu, kar je božjega, kralju, kar je kraljevega in domovini, kar je njenega. Prav je tako.

Merlebach.

Na izseljensko nedeljo smo imeli slovensko sv. mašo za slovenske izseljence, ki jo je opravil tukajšnji francoski župnik g. Thiebaut. Pridigal je francoski pater v slovenskem jeziku, ki se ga je priučil v Škofji Loki na Slovenskem. Na koncu sv. maše je imel tudi francoski župnik kratek nagovor in povdarjal, da moramo složno in bratsko služiti veri in narodu, iz katerega smo izšli.

Na dan sv. Barbare se je članstvo sv. Barbare udeležilo spreveda in sv. maše na Hochwaldu. Po sv. maši smo šli na kozarec piva k našemu slovenskemu gostilničarju Zakšek, ki nam je vsem z veseljem postregel. Če že spiješ včasih kozarec piva, oglasi se pri slovenskem gostilničarju! Svoji k svojim!

Sv. Miklavž nam je obljubil, da nam pošlje slovenskega duhovnika za svoj god, pa ni držal besede. Imel bi priti 6. decembra na mesto odislega g. Skebeta. Za božične praznike bi ga bili prav posebno potrebovali. Upamo, da bo že med nami, ko bomo te vrstice brali.

Vsi raznašalci »Rafaela« in okolice zbirajo stare znamenja za podpiranje misijonov. Prosimo, ne zavržite starih znamk, izročite jih v dober namen!

Naš rudarski položaj se je malo zboljšal. Delamo po 21 šihotov na rudniku Cuvelette in St. Fontaine celo 23 do 24 šihotov na mesec. Da bi le tako ostalo! Bojimo se radi plebiscita v Posaarju, da bi nas potem ne odpustili z dela. Francoska vlada je sklenila, da se vsem inozemcem poviša davek 1% pri zaslužku do frs. 18.000 in od te vsote višje pa za 5%.

Pri polnočnici je bila tukajšnja tako prostorna cerkev nabito polna. Skoro vsi so pristopili k sv. obhajilu. In kako lepo po vrsti in redu je vse šlo. Mi Slovenci si lahko vzamemo zgled domačinov, dostikrat živimo, kakor da ne bi imeli duše. Žalostno pa je, če se vidi Slovenca na cesti ali v družini ravo za božične praznike pijanega...

Pozor pred strupom! Po tukajšnjih kolonijah se vedno javljajo ljudje, ki prodajajo in vsiljujejo protiverske knjige in zvezke. To so takomenovani raziskovalci sv. pisma. Na videz imajo sicer lepo ime, a so krivoverci, ki raznašajo strup. Ne mislimo, če piše knjiga o Bogu, da je že s tem govor o pravi veri. Raziskovalci sv. pisma, ki raznašajo te knjige, ne verujejo v sv. Trojico, Mater božjo, pekel, daritev sv. maše itd. Naša katoliška vera je vendar tako lepa in nezmotljiva, da je ne smemo za nobeno stvar opustiti. Če pride kdo teh apostolskih agitatorjev s protiverskimi knjigami, pokažimo mu vrata! Naročajmo le katoliške knjige, zvezke in časopise, n. pr. Glasnik, Bogoljub, Vigred, Domoljub, Mladiko, Slovenskega gospodarja, Slovenca in našega Rafaela.

Kdor še rabi družinsko pratiko za leto 1935 naj se javi pri raznašalcu Rafaela!

Liévin P. de C.

Delavske razmere. Vedno upamo, da bomo mogli kaj bolj veselega poročati o naših delavskih razmerah, a zaenkrat ta ura še ni prišla. Vse temne strani so ostale, celo poslabšale so se. Tako n. pr. brezpo-

selnost v Franciji narašča. Do sedaj najvišje število je bilo v decembru 1934, namreč 404.772 brezposelnih. Leta 1931 jih je bilo 161 tisoč, leta 1932 že 317 tisoč in v letu 1933 je naraslo na 331 tisoč. Vsako naraščanje brezposelnosti v deželi je nova grožnja za nas tuje delavce. Vedno kažejo na nas, češ pogledjte, tujci so krivi, da toliko domačinov nima dela. — V novem letu, v prvih mesecih, ko se bodo obnavljale delavske karte, bo padla odločitev, kaj bo z nami. Kako bodo oblasti pri tem postopale, natanko ne vemo. Pri razpravah v parlamentu so določili nekatere smernice, tako n. pr. da kdor še ni dve leti tukaj, se mu ne da karte in da tisti, ki so že deset let v Franciji, ne bodo imeli težav za obnovitev kart. — Ker so v rudarskih revirjih posebne razmere in ker bo težko dobiti za naporno delo v jamah zadosti domačinov, imamo tujci veliko upanja, da nam po večini ne bo še treba vzeti popotne palice v roke. V tem smislu želi tudi Rafael vsem rudarjem veselo novo leto, dela in zdravja vsem rojakom. Srečo dobro! Bog daj!

Božični prazniki. Božič prinese tudi v tujini veselje. Gospodinje so se pridno gibale in pekle po stari domači navadi potice in kolače, v nemajhno veselje otrok pa tudi odraslih. V premnogih družinah so postavili jaslice in božična drevesca, pri katerih so odmevale božične pesmi. Pri polnočnici je bila udeležba izredno velika, večja nego pri francoski. Naši vrli pevci so nam lepo prepevali stare božične pesmi, tako da bi skoro pozabili, da smo na tujem. Star pregovor pravi: Ne pozabi na praznik, in praznik ne bo nate.

Društveno. Tudi v društvih ne spimo zimskega spanja. Prišel je častitljivi in dobri sv. Miklavž z angeli in seveda tudi s parkeljmi. Imeli pa so opravka le bolj angeli, ki so delili darove pridnim otrokom. Tisti, ki se imajo bati pravične jeze in kazni parkeljnov, so ostali iz previdnosti raje doma. — Dramatski in pevski odsek je priredil lepo prireditev s par veselimi igrokazi in s petjem. Lepa hvala vsem igralcem in pevcem! V novem letu pa naj društvo naprej živahno deluje v pouk in razvedrilo rojakov!

Gibanje v letu 1934. V pretečenem letu nas je več rojakov zapustilo. Odšli so v domovino. Zato je bilo pa krščenih 14 novih malih Jugoslovanov. Razun enega se še vsi veselijo svojega mladega brezskrbnega življenja. Da bi le tudi svojim staršem vsi bili v veliko veselje. Slabi časi so sovražniki sklepanja zakonov, a vseeno se štirje pogumni pari niso ustrašili težav in so krepko izjavili svoj: hočem, hočem. Bog daj vsem srečo in svoj blagoslov!

Smrt. Po daljšem bolehanju nas je zapustil dober, skrben družinski oče Rudolf Markič. Zelodčna operacija se je izvršila prepozno, in ni bilo mogoče ga ohraniti družini, ki žaluje za njim. Lepo pripravljen za večnost s sv. zakramenti je v bolnici, v Lens, izdihnil svojo blago dušo. Izreka-mo gospej vdovi in celi družini naše sožalje, pokojniku pa daj Bog večni mir in pokoj v boljši nebeški domovini.

Bruay en-Artois.

Božič. Nekaj posebnega smo imeli letošnji Božič. Ne vem, če ste imeli kaj ta-

kega še kje drugje. Da, potice peči in podobne stvari znajo tudi drugod, ali, kar smo mi imeli, ne znajo povsod. Imeli smo na sveti božični praznik pravo orkestralno sv. mašo. Pogumno so nastopili naši mladi muzikantje pod vodstvom vnetega dirigenta Franca Per in skupno s pevci prav lepo izvršili svojo nalogo. Bil je lep Božič. Spre-daj pri oltarju ob jaslih naše zastave, na koru naša pesem, v kapeli zbrana skoro cela naša kolonija, v srcih božični slavo-spev: Slava Bogu na višavi, in mir ljudem! Hvala lepa vsem! Bog daj, da bi še prihodnji Božič tako lepo praznovali! Novo leto naj bo vsem srečno in milostipolno!

Častilec presv. Srca Jezusovega. Vsak prvi petek je v počestitve presv. Srca Jezusovega v naši kapeli izpostavljeno sv. Rešnje Telo. Sv. mašo imamo ob pol 9. in nato uro molitve. Pred sv. mašo je prilika za spoved. K tej pobožnosti prvega petka ste vsi vabljeni, ker imamo vsi veliko prositi božje Srce Jezusovo.

Smrt. Smrt ne pozna brezposelnosti niti praznovanja. Na sam božični praznik je iztrgala dobri Dornikovi družini 7letno pridno Miciko. Bila je izredno priden otrok, marljiva v šoli, zgledna v cerkvi, ubogljiva doma. Ni videla več jaslic v cerkvi, na ktere se je veselila, pač pa živega Jezuščka v nebesih, ki ga bo gotovo prosila za svojo mamico-vdovo, da ji pomaga nositi težko breme skrbi za pet nepreskrbljenih otrok.

SOCIALISTIČNA VZGOJA.

Vsem onim, ki nočejo razumeti, zakaj je cerkev nasprotnica socializma, naj veljajo te-le vrstice.

Pred kratkim je bil v Mehiki socialistični kongres. Eden izmed govornikov je navedel sledeče glavne točke, po katerih se mora ravnati socialistična vzgoja zlasti mladine.

Prva točka: Boga ni, vera je pravljica, sv. pismo je laž.

Druga točka: Vsega zla na svetu je kriva duhovščina, ki zapeljuje ljudi z mislijo na večnost, ki je ni.

Tretja točka: Papež in škofje so nevarne kače, ki jih je treba uničiti.

Četrta točka: Otroka treba zavarovati pred versko vzgojo in ga poučiti, da mu ni treba spoštovati svojih staršev, ker ni res, da se zanj žrtvujejo, ampak je bil povod njegovega rojstva le njihovo razveseljevanje.

Peta točka: Od 5. leta dalje naj se odtegnejo otroci vsakemu vplivu staršev in duhovščine in naj se vzgajajo v smislu gornjih točk.

Sledi na to še več podobnih točk. Vsa navodila so polna sovraštva do Boga, vere in cerkve. Kjer je prišel socializem do moči, je povsod v resnici skušal uveljaviti te nazore. Pri zadnji socialistični revoluciji v Španiji so pred vsem zažigali cerkve in morili duhovnike. Ne skrb za delavca, ampak sovraštvo do vere jih je v prvi vrsti vodilo do vstaje.

Razume se, da socializem ne pove teh svojih načel povsod na glas, ker bi mu sicer premnogi delavci ne sledili in polnili njihovih blagajn. Cerkev pa ne more in ne sme molčati, ampak mora pokazati prave namere socializma. Zato sovraštvo do cerkve. Razumen delavec, ki ima še kaj vere

v srcu, pa ve, da v takih vrstah ni mesta zanj.

DROBNE VESTI.

Brazilija je z zakonom uredila plačan dopust za delavce. Po 250 delovnih dnevih ima delavec pravico na 15 dni dopusta, pri 200—250 delovnih dnevih na 11dnevni dopust; ostali pa imajo pravico do 7dnevnega dopusta. — Za železničarje so uvedli strogi osemurnik.

Iz Nemčije poročajo, da je nastalo tamkaj močno gibanje, ki hoče odpraviti vsak »radikalizem« v delavskih vrstah. V resnici hoče ta akcija vzeti delovni fronti še zadnje ostanke značaja strokovne organizacije. Zato izločajo iz delovne fronte vse one ljudi, ki so nekoč stali blizu strokovnemu gibanju. Tako je moral iti tudi Busch, ki je vodil strokovničarsko smer in ki je bil urednik lista »Der Deutsche«. Nemški delavec bolj in bolj izgublja svoje pravice.

ZANIMIVOSTI PO SVETU IN DOMOVINI.

Najdostojnejši spomenik Nj. Vel. kralju Aleksandru Uedinitelju namerava postaviti Narodna protituberkulozna liga v Ljubljani s tem, da bo zgradila veliko, moderno bolnišnico za jetične.

Žeja zemljanov. Vsako uro popije zemeljsko prebivalstvo 19.600 hektolitrov vina, 7000 hektolitrov piva in 50 milijonov skodelic kave.

Zadnji predpust so zaveseljačili Ljubljančani okrog 10 milijonov dinarjev.

Človeško telo je sestavljeno iz 230 členov.

Zensko vojaško šolo imajo v Rusiji.

Amerika podpira 20 milijonov brezposelnih.

Četrtna svetovnega prebivalstva živi na Kitajskem.

Vsako uro se rodi na svetu povprečno 5450 oseb, umrje jih pa 4630.

V eni minuti se razpošlje križem sveta 1900 brzojavk, 19 milijonov pisem, dopisnic, zavojev itd., za kar se porabi znamk v vrednosti 16 milijonov dinarjev.

Slepcev je na svetu dva in pol milijona, največ jih je v Egiptu.

Vsako uro se poroči na svetu okrog 1200 parov.

Sedanji avtomobilski obroči iz kavčuka vzdrže 18 do 40 tisoč km vožnje, pred vojno pa so vzdržali največ šest tisoč km.

Nad 10.000 vojakov je našlo v svetovni vojni svoje zadnje počivališče samo okrog Verduna v Franciji.

Gobavcev živi na svetu kljub vsej moderni medicini še vedno okrog pet milijonov.

V Pragi na Češkem izhaja 12 dnevnikov, kar je izredno veliko, če vemo, da jih ima svetovno mesto London le šest.

Svetloba se širi s hitrostjo 300.000 km na sekundo, zvok pa le z brzino nekaj čez 800 metrov.

V Jadranskem morju živi nad 1400 vrst raznih rib.

Cigarete se izdelujejo šele 100 let.

Na naši zemlji se govori 3420 živih jezikov.

V Londonu stanuje v kletih okrog sto-tisoč oseb.

Slovenci širom sveta!

Nikdar ne boste pozabili svojega milega materinega jezika, ako boste radi čitali slovenske knjige. Tudi svojim otrokom dajte v roko slovenske knjige. Vse knjige naročajte samo potom

knjigarne Tiskarne sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta št. 5

Amsterdamska banka

podružnice v delavskem revirju
HEERLEN, Oranje Nassaustr. 13
HOENSBROEK, Kowenderstr. 35
BEEK pri Lutterade
KAPITAL 50.000.000 GOLD.
REZERVE 47.000.000 GOLD.

Nakazujemo denar v vse kraje v Jugoslaviji
Tu se dobe vedno dinarji po najboljši valuti

Kdo vam bo sporočil vse novice iz domačih krajev?

Domači vam ne morejo vsega pisati, vas pa vse zanima - Zato je najbolje, ako si naročite tednik

„Slovenski gospodar“

ki izhaja vsako sredo na 16 straneh in prinaša mnogo zanimivosti iz vse Slovenije — Naročnina znaša letno Din 64^{.-}, poll. Din 32^{.-} in se naroča na upravo Slov. gospodarja v Mariboru

BANKA BARUCH, PARIS

NASLOV ZA BRZOJAVKE:
JUGOBARUCH PARIS 22

15, RUE LAFAYETTE 15

TELEFON: TRINITÉ 81-74
TRINITÉ 81-75

Banka jugoslovanskih, čehoslovaških in poljskih izseljencev v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš čekovni račun štev. 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno — Hitra in točna postrežba